

Et af udvalgets spørgsmål til justitsministeren og dennes svar herpå

Spørgsmål:

»Hvilke indvendinger og fordele vil der efter ministerens opfattelse være ved, at de eksisterende lokalnævn fremover får tillagt de funktioner, der efter lovforslaget foreslås henlagt til politiklagenævnene, og vil ministeren med henblik herpå yde teknisk bistand til en ændret affattelse af lovforslagets afsnit om et nyt kapitel 93 d, idet det forudsættes, at politiets repræsentanter ikke i disse situationer får sæde i lokalnævnene?«

Svar:

Justitsministeriet forstår det i spørgsmålet beskrevne forslag således, at lokalnævnene under behandlingen af sager omfattet af kapitel 93 b og 93 c forudsættes sammensat af borgmestrene i de kommuner, som politikredsen omfatter, eventuelle yderligere kommunale medlemmer udpeget i henhold til retsplejelovens § 115, stk. 2, samt en advokat, jf. retsplejelovens § 115, stk. 4. Derimod forudsættes det, at politiets repræsentanter ikke medvirker ved behandlingen af disse sager.

Spørgsmålet om kontrolorganernes antal og sammensætning er omtalt i betænkning nr. 1278/1994, kapitel 14, afsnit 2 (s. 162 ff.). Her anføres bl.a.:

»I SF's forslag til folketingsbeslutning om politiklagenævn var det tanken at oprette et politiklagenævn bestående af 9 personer i hver af landets 54 politikredse (Grønland og Færøerne ikke medregnet).

Sagernes begrænsede antal taget i betragtning er det imidlertid et spørgsmål, om det er hensigtsmæssigt med et så stort »apparat«. Hensynet til at sikre en ensartet behandling af sagerne taler mod oprettelsen af så mange nævn, hvoraf flertallet kun ville komme til at behandle ganske få sager om året. Antallet af nævnsmedlemmer i det enkelte nævn forekommer ligeledes for stort. De praktiske problemer med – eventuelt med kort varsel – at samle et nævn bestående af 9 medlemmer til et møde

bør ikke undervurderes. Hertil kommer risikoen for, at selve nævnsbehandlingen bliver uforholdsmæssig tidskrævende, i hvert fald hvis alle klagesager skal forelægges det samlede nævn.

Da kontrolorganerne i den løsningsmodel, der beskrives nærmere i dette kapitel, forudsættes at skulle samvirke med de regionale statsadvokater, forekommer det mest nærliggende, at der oprettes et kontrolorgan for hvert af landets 6 regionale statsadvokatembeder. Dermed opnår man et hensigtsmæssigt antal organer, der kan sikre en ensartet sagsbehandling. Eventuelt kunne man oprette to kontrolorganer i Københavnsområdet, hvis sagerne antal tilsiger det.«

Tilsvarende synspunkter vil efter min opfattelse i vidt omfang kunne anføres i relation til den skitserede lokalnævnsmodel.

Et forslag om, at lokalnævnene sammensat på den anførte måde skal virke som kontrolorganer i forhold til statsadvokaterne, medfører således et langt større antal kontrolorganer. Der er oprettet i alt 54 lokalnævn svarende til antallet af politikredse (Grønland og Færøerne ikke medregnet), hvorimod det er forudsat i bemærkningerne til den foreslåede § 1021, at der oprettes 6 politiklagenævn, dvs. ét for hver af de regionale statsadvokaturer (men således, at der er hjemmel til administrativt om fornødent at etablere mere end ét politiklagenævn for hver statsadvokatur, jf. de almindelige bemærkninger, afsnit 4.1.2.). Det i spørgsmålet beskrevne forslag vil endvidere indebære, at det enkelte kontrolorgan kommer til at bestå af flere medlemmer end foreslået i lovforslaget.

Dette vil naturligvis indebære, at hvervet bliver mindre byrdefuldt for det enkelte kontrolorgan og dets medlemmer. På den anden side vil det enkelte kontrolorgan ikke kunne opbygge samme erfaring, overblik og rutine i behandlingen af sagerne.

Forslaget vil endvidere indebære, at den enkelte statsadvokat skal samvirke med betydelig